ఎందాకా!

ఒళ్లో నల్ల సంచీ పెట్టుకుని కిటికీ పక్క సీట్లో కూచున్నాడు వరం. గుంటూరు-మాచెర్ల 'వానపాము' బయలుదేరుతోందని మైకులో చెప్పి పది నిమిషాలైంది. బాగా మబ్బుపట్టి తడి చలిగాలికూడా వీస్తోంది. రాత్రి తొమ్మిదవుతోంది. కిటికీ మీద మోచెయ్యి ఆనించి ఫ్లాట్‌ఫాం మీద నుంచున్నాడు. ప్రకాశరావు. ఆకాశం వేపోసారి చూసి అన్నాడు.

"దిగేతలికి వర్షం పడుతుందేమో. తడిసిపోతారు"

"ఫరవాలేదు. నువ్వేం బాధపడకు. నీ కొరకే వెళ్లడం లేదు. నాకూ పని బడింది. ఎల్లుండి మధ్యాహ్నాం బండికి వచ్చేస్తాను"

రెండో నెంబరు ఫ్లాట్‌ఫాం మీద ఇంచుమించుగా చీకట్లో ఉంది రైలు. ప్రకాశరావు వెనక బెంచీ మీద ఎవరో ముసుగుతన్నిపడుకున్నాడు.

"ఆవిడీసారి రాకపోతే ఇంక నేను వేచి వుండేది లేదు" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"బిడ్డలకి పాఠాలు చెప్పేవాడివి. నీకేం ఫరవాలేదు. ప్రార్ధన చేసి బయల్దేరాను. మళ్లీ నీ భార్యతో సంతోషంగా జీవిస్తావు"

"ఒస్తుందంటారా?"

"దేముని ఆజ్ఞ అయితే వస్తుంది. వివాహంమూడు పేట్ల కలయిక. నీ మనసు పరిశుద్ధముగా ఉంచు. ఆయన ఆజ్ఞలను వింటా ఉండు. యవ్వనస్తుడివి. ఒంటిగా ఉండగూడదు. పరస్త్రీల మీద బుద్ధి మళ్లుతుంది. క్రైస్తవునకు వ్యభిచారం మహాపాపం. నీ మనసులోకి దెయ్యాన్ని రానివ్వకు. ఏం భయం లేదు. సంతోషంగా ప్రార్ధన చేసి ఆయన మీద విశ్వాసముంచి నడుచుకో."

ప్రకాశరావు సమాధానం ఆలోచించే లోపల రైలు కూత వేసింది. భయంకరంగా నిట్టూరుస్తూ కదిలింది. కిటికీ మీద చెయ్యి వేసి రైలుతోపాటు కొంతదూరం నడిచి "ఉంటాను, పాస్టరు గారూ" అని ఆగిపోయాడతను.

ప్రకాశరావు ఓ చిన్న స్కూల్లో టీచరు. అతనికి పెళ్లయి రెండేళ్లయింది. ఏడాది తిరగ్గానే అత్తగారికీ, కోడలికీ మొదలైంది. చివరికి ఒకరోజు పెట్టేసద్దుకుని పిడుగురాళ్ల వెళ్లిపోయింది. ఆమె తిరిగొస్తుందనే నమ్మకం లేకపోయినా ఆఖరి మాటగా వరాన్ని

బతిమాలి భార్య దగ్గరికి రాయబారం పంపిస్తున్నాడు ప్రకాశరావు. వరం దైవకార్యంగా భావించి బయలుదేరాడు.

కేబిన్ దాటుతుండగా ఇస్సురంటూ ఆగిపోయింది రైలు. అప్పటి వరకూ బయటకు చూస్తున్న వరం కంపార్టుమెంటుని పరీక్షగా చూశాడు. ఇంచుమించు ఖాళీగా ఉంది. తనతో సహా ఆరుగురు. అవతలకిటికీ పక్క కూచున్న యువకుడు తప్ప అందరూరైతుల్లాగే ఉన్నారు.

బండి మళ్లీ బయలుదేరింది. క్రమంగా వేగం హెచ్చి లయబద్ధంగా పరిగెడుతోంది. ఓపిక లేకపోయినా రాత్రి ఆహారం కోసం బయల్దేరిన పాములా ఉంది పాసింజరు. వెనుక నుంచి మూడో పెట్టెలో ఉన్నాడు వరం. కిటికీలోంచి చల్లటిగాలి మొహానికి బలంగా తగుల్తోంది. క్షణం అస్తిత్వంతో మెరిసి చీకట్లో నుసి అయిపోతున్నాయి రవ్వలు. రైలు పొగ చీకటి ఖాళీలనునింపుతోంది. పెట్టె అంతా చల్లటి గాలి కూడా శుభ్రం చేయలేని రైలు వాసన దట్టంగా ఉంది. దీనికి తోడు తెరిచి ఉంచిన పాయిఖానా తలుపులోంచి అప్పుడప్పుడు దుర్గంధతరంగాలు వెలువడుతున్నాయి. చీకాకు పడ్డాడు వరం.

వరానికి నలభై అయిదు దాటేయి. చామనచాయ. నొక్కుల జుట్టు వెనక్కి దువ్వుకుంటాడు. చెంపల దగ్గిర బాగా నెరవడం ప్రారంభం అయింది. కాలు మీద కాలు వేసుకుని మరోసారి పరీక్షగా చూశాడు వరం. మబ్బు పట్టడం వల్ల అర్ధరాత్రిలా ఉంది. యువకుడు సిగరెట్టు వెలిగించాడు. దీక్షగా చీకట్లోకి చూస్తున్నాడు. అతని పక్కన ముసలాయన తల వెనక్కి వాల్చి నిద్రపోతున్నాడు. ఆయన ఎదురుగా ఉన్న మధ్య వయస్కుడు చుట్ట కాలుస్తున్నాడు. ఇనపచట్రంలోలైటు తెల్లగా లేదు. నలుసు పడ్డ కన్నులా అప్పుడప్పుడూ ఎర్రగా కొట్టుకుంటోంది. కాంతితగ్గీ హెచ్చీ దాని చుట్టూ ఆడుకునే రెండు రెక్కల పురుగుల్ని ఆశ్చర్యపరుస్తోంది. ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చి 'కయ్యి'మంది రైలు. కాసేపట్లో మందగించి స్టేషన్లో ఆగింది. చుట్ట కాలుస్తున్న వ్యక్తి సంచీ తీసుకుని తల వంచుకుని పెట్టి దిగేడు. స్టేషను చివర ఆగింది పెట్టె. కానుగచెట్టు కింద దీపం ఎర్రకన్నులా ఉంది.

ఎవరూ మాట్లాడ్డం లేదు. చీకటీ, చలిగాలీ, రైలు చప్పుడూ అందర్నీ స్థలకాలాలకు సంబంధం లేని నిశ్శబ్దంలోకి జోకొట్టినట్టుగా ఉంది. వరాన్ని ఎవరూ పలకరించలేదు. అంగారక గ్రహంలో మృత్యువాహనంలా ఉంది రైలు. వరానికి చిరాకు ఎక్కువైంది. నాలుగు మంచి వాక్యాలు చెప్పడానికి ఎవరూ లేరు. సిగరెట్టు కాల్చే యువకుణ్ణి మరోసారి చూశాడు వరం. నల్లపేంటూ, గళ్లచొక్కా కంటికి అలంకారానికో, కనబడకో పెట్టుకున్న అద్దాలు అలా అతన్ని చూస్తున్న కొద్దీ వరంలో విచిత్రమైన అసహనం రాజుకుంది. విసుగ్గా బయటికి చూశాడు. రైలు ఏదో వంపు తిరుగుతోంది. బయట అంతానల్లటి

శూన్యం. పెద్ద నల్ల సొరంగంలో వెడుతున్నట్టుంది రైలు. రైలు శబ్దం స్తబ్దతనీ, నిశ్శబ్దాన్నీ ఇంకాఎక్కువ చేస్తోంది.

భరించలేక వరం పొడుగుబెంచీ వేపు ఒంగి అప్పుడే కళ్ళు తెరుస్తూన్న రైతు వేపు చూసి నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు. వరాన్ని చూస్తూ ఆవులించాడు రైతు.

"ఏ ఊరు బోవాల!

(అమ్మయ్య!)

"పిడుగురాళ్ల"

రైతు వరాన్ని మరోసారి చూసి జేబులో అగ్గిపెట్టె కోసం తడుముకున్నాడు. చుట్ట నోట్లోపెట్టుకుని పుల్ల వెలిగించేలోగా అన్నాడు వరం. చుట్ట వెలిగించి కళ్లు మూసుకుంటాడని భయం వేసింది.

"వర్షం పడుతుందంటావా?"

చుట్టనోట్లోంచి తీశాడతను.

"పడుద్ది"

"అకాల వర్షాలు మేలు చెయ్యవు"

"అంతేగద"

ఈసారి చుట్ట వెలిగించగలిగేడతను. కంగారుగా మొదలుపెట్టేడు వరం.

"జబ్బులు, వ్యాపిస్తాయి. పంటలు ఇంటికిచేరవు. దేవుని దయుంటే, ఆయన ప్రేమతో అంతా సక్రమంగా జరుగుతుంది"

చుట్ట దమ్ము లాగినప్పుడల్లా వెలుగుతోంది. ఒకసారి నోట్లోంచి తీసి పరిశీలనగా చూసి మళ్ళీ పళ్ళకింద బిగించాడతను.

"దేనికయినా దేవుడి దయుండాలి గదండీ"

"అవును. దేవుని దయ ఊరికే రాదు. మన హృదయం పరిశుద్ధంగా ఉండాలి. లోకంలో పాపం ఎక్కువైపోతోంది. దైవభీతి లేనిచోట పాపం చోటు చేసుకుంటుంది."

"అదీ" అని కళ్ళు మూసుకున్నాడు రైతు. అప్రయత్నంగా యువకుడి వేపు చూశాడు వరం. ఎదుటి బెంచీ మీద కాలుపెట్టి, కాలుమీద కాలు వేసుకుని సిగరెట్టు పీలుస్తున్నాడతను. ఇంతవరకూ అతను ఒక్కసారికూడా ఎవరివేపూ చూడలేదు. వరానికి కోపం వచ్చింది. ఎంత నిర్లక్ష్యంగా కూచున్నాడు! బహుశా చదువు సంధ్యా ఉండదు. రికామీగా

రోడ్ల మీద తిరగడవే. రైలు ఆగింది. దమ్ములాగి సిగరెట్టు అవతల పారేశాడతను. కొంచెం ముందు సాగి, వెనక్కి వాలి కళ్లు మూసుకున్నాడు.

ముగ్గురు రైతులూ చీకటి ప్లాట్‌ఫాం మీదకి దిగేరు. స్టేషను ముందెక్కడో గంట కొట్టేరు. రైలు దాటుతుండగా చటుక్కున జల్లు కొట్టింది. సన్నటి జల్లు గాలి తూర్పారబెట్టి వరం మీద పడింది. లేచి పొడుగు బెంచీ మీదికి చేరాడతను. మళ్ళీ తలపక్కకి తిప్పి యువకుణ్ణి చూశాడు వరం. ఆ చీకట్లో ఏం కనబడుతుంది? తదేకంగా బయటికే చూస్తున్నాడతను. అకారణంగా వరానికి ఆ యువకుడి మీద ద్వేషం కలిగింది. లేచి దవడ పగలకొట్టాలనిపించింది. రైలు లయ అందుకుంది. లైటు మీదికి నాలుగైదు రెక్కల పురుగులు వచ్చి పడ్డాయి. ఇనుప చట్రంమీద కూచుని వెచ్చగా చలి కాగుతున్నాయి.

పక్కభాగంలో ఎవరో దగ్గేరు. ఉలిక్కిపడ్డాడు వరం. తమ ముగ్గురూ తప్ప పెట్టెలో ఎవరూ లేరనుకున్నాడు. అయితే దగ్గు పక్కభాగం లోంచి వచ్చింది. మరో క్షణంలో పక్క నుంచి ఎవరో వచ్చి వరం ఖాళీ చేసిన కిటికీ పక్క సీట్లోకూచుంది. జల్లు తగ్గింది. ఆమె కూచుని ఓసారి కిటికీలోంచి బయటికి చూసి వరం వేపు తిరిగింది. కళ్లకింద కాటుక పరుచుకుని ఉంది. ముక్కుమీద బంగారపు సీల చిన్నది. ఆమె మళ్లీ తల తిప్పుకుని వెనక్కి వాలి, ఓ కాలు ఎదుటి సీటు మీద మోపింది. అనుకోకుండా వరం యువకుడి వేపు చూశాడు. యువకుడు ఆమె వేపే చూస్తున్నాడు. అతని చూపులు వరాన్ని తప్పుకుని వంగి మళ్లీ సూటిగా ఆమె మీదే పడుతున్నాయి. మీదపడ్డచూపులు కదిలించాయేమో, అతనివేపోసారి చూసి మళ్లీ వెనక్కి వాలి పడుకుందామె. వరం యువకుడి వేపు చూశాడు. సరిగ్గా అప్పుడే తల తిప్పుకుంటున్న యువకుడు నవ్వుకుంటున్నట్లు తోచింది. వరానికి అతని మీద కోపం వచ్చింది ("గాడిద కొడుకులు") యువకుడు నిర్లక్ష్యంగా బయటికి చూస్తున్నాడు. ఉన్నట్లుండి వరానికి తన ద్వేషాన్ని అతనికి తెలియ జెయ్యాలనిపించింది. ఎలా? కాలుమీద కాలు వేసుకుని పొగరుగా కూచున్నాడు యువకుడు. వాడు తప్పకుండా 'తాగుబోతు వెధవ' అనుకున్నాడు వరం. ఏవీ అనుమానం లేదు. చెడు తిరుగుళ్లు తిరిగి ఒళ్లు కుళ్లబెట్టుకని ఉంటాడు. దెయ్యం నడిపిస్తోంది. (పాపపు బ్రతుకు) తాగుడు కోసం తల్లి గాజుల్ని యువకుడు బలవంతంగా లాగుతున్నట్లు వరానికి స్పష్టంగా కనిపించింది. కొత్త ద్వేషంతో మరోసారి చూసి తల పక్కకి తిప్పి ఆమె వేపు పరీక్షగా చూశాడు. దీపం మీద పురుగులు కదలడం వల్ల ఉన్న కాస్త ఎర్రవెలుగు మీదా నల్లచుక్కలు పడుతున్నాయి. చామనచాయ, ఎండ దోరగా వేయించిందామెని. కొంచె ముక్కుపుటాలు లావు. జడ వేసుకుంది. జుట్టు వదులుగా ఉందేమో గాలికి వెంట్రుకలు ఆమె నుదిటిమీద పడుతున్నాయి. బొట్టు ఎర్రగా లేదు. పచ్చటి చీర, కొద్దిగా మాసిన తెల్ల రవిక. తెల్లటి

గొలుసేదో మెడలో సన్నగా మెరుస్తోంది. పాదాల వేపు చూశాడు వరం. మెట్టెలు లేవు. పెళ్ళి కాలేదేమో, మెడలో తాడు ఉన్నట్టు కనిపించలేదు. చెయ్యెత్తి వెంట్రుకల్ని వెనక్కి తోసుకుందామె. కంఠం కింద ఎత్తు బలంగా ఆరోగ్యంగా ఉంది. నడుం పై బాగంలో మెత్తటి రెండు మడతలు పాతికేళ్లయినా ఉంటాయి. బయటకు చూస్తున్నదల్లా తల తిప్పి వరాన్ని చూసిందామె. కంగారుపడి వరం వెనక్కి ఇంకొంచెం జరిగి కూచుంటూ యువకుడి వేపు చూశాడు. వరం ఎదురుగా కూచున్న రైతులో చలనం కలిపించింది. ఆవలించి ముసుగు తొలగించుకుని కిటికీలోంచి ఓసారి చూసి చల్లగాల్నీ, అకాల వర్షాన్నీ రెండుబూతులుతిట్టి చుట్టవెలిగించాడు. కూత కూసి రైలాగింది. చుట్ట మనిషి లేచి పక్క భాగంలోకి వెళ్లిపోయాడు.

యువకుడు లేచాడు. దారి తప్పిన లోహపక్షిలా కూసింది రైలు. ఈసారి యువకుడు ఆమె కూచున్న కిటికీ దగ్గరికి వెళ్లి తల బయటికిపెట్టి చూశాడు. అతని మోకాలు ఆమె కాలికి తగులుతోంది. కాలు మెల్లిగా దించుకుందామె. ఎందుకో ఆగింది రైలు. తల లోపలికి తీసుకుంటూ నిలబడ్డాడు యువకుడు అతని చెయ్యి మోకాలికి తగులుతోంది. కళ్లు తిప్పకుండా వరం అతనిచేతివేపే చూస్తున్నాడు. చటుక్కున కదిలింది రైలు. కొంచెం తూలి, యువకుడు ఆమె మోకాలి పైభాగం మీద చెయ్యి వేశాడు. వరం వేపు చూసిందామె.

యువకుడు వెళ్లి యథాస్థానంలో కూచున్నాడు. వాచీ చూసుకున్నాడు వరం. ఎందుకో అతనికి చిత్రమైన అలజడి కలి గింది. రైలు స్టేషన్లో ఆగి బయలు దేరడం అతను గమనించలేదు. చలిగాలి కిటికీకి తగిలిపదునెక్కి లోపలికి వస్తుంది. ఆమె మళ్లీ కాళ్లు రెండు ఎదుటి సీటు మీద పెట్టింది. గాలికి పైట సగం తొలిగింది. నడుం మీద ముడతల్ని లోతుగా కోస్తోంది గాలి. ఈసారి ఆమె పొట్ట, దాని మీద జాకెట్టు తెల్లముడీ కనిపిస్తోంది. వరం నిస్సహాయంగా బయటికి చూశాడు. లేచి అవతలి భాగంలోకి వెళ్లడానికి అతని శరీరం ఒప్పుకోలేదు. సంచీలోంచి చిన్న బైబిలు తీశాడు వరం. కళ్ళజోడు సవరించుకుని చదవడం ప్రారంభించాడు. చిన్న పుస్తకం అతని దృష్టిని అడ్డుకోలేకపోతోంది. బైబిలు చివర ఆమె పొట్ట కనిపిస్తోంది. ఈసారి కాళ్లు రెండు పైనబెట్టి మఠం వేసుక్కూచుందామె. గాలికీ, ఆమె పైటకీ పడ్డం లేదు. అక్షరాలు కనిపించడం లేదు. రైలు అతన్ని ఎక్కడికో తీసుకెళ్లిపోతోంది. ఆ పెట్టెలో, రైల్లో ఎవరికీ తనెవరో తెలీదు. తను ఎవరయితేనేం?

'ఛిటుక్'

చటుక్కున తలెత్తి చూశాడు వరం. ఆమె ఒడి గుంట చేసుకుని వేరుశనగ కాయలు చిదపడం మొదలు పెట్టింది. ఒక్కో కాయ ఛిటుక్కుమని చిదిపి తింటోందామె. బయటికి చూస్తూ, చేత్తో ఒళ్లో తడుముకుని కాయల్ని ఏరుకుంటోంది.

కడుపులో కలవరం మొదలై వరం శ్వాసకోశం నొక్కినట్టుగా ఉంది. పేజీ తిప్పేడు.

ఛిటుక్.

పెదాలు బిగించి పుస్తకాన్ని కళ్లకి దగ్గిరగా పెట్టుకున్నాడు. ఛిటుక్.

రైలు శబ్దం కంటే ఎందుకో వేరుశనగల శబ్దం ఎక్కువగా వినిపించిందతనికి.

మళ్లీ ఛిటుక్

ఒక్కో నరం బిగువుగా లాగి టప్పుమని తెగే శబ్దంలా ఉందది. ఒళ్ళో తచ్చాడే ఆమె చెయ్యి వరం నరాల్ని బిగిస్తోంది.

ఛిటుక్! ఛిటుక్!!

నల్లటి చలిగాలి లోపలికొచ్చి పడుతోంది. హఠాత్తుగా పేజీమీది అక్షరాలుచిన్న ముద్దగా తయారయ్యాయి. తదేకంగా చూస్తోన్న అతని కళ్లముందు నల్లటి ముద్ర క్రమంగా సాగి స్త్రీ అయి పేజీ నిండిపోయింది. క్రీనీడ ఆరోగ్యంగా – నల్లగా– సిగముడి– తలమీంచి పదిలంగా దిగుతోంది. నున్నటి భుజాల మధ్య. . .

సాయంత్రం ఆరు దాటింది. అలిసి పోయాడు వరం. చేత్తో నల్లసంచీ ఊపుకుంటూ ఇంటికి బయలుదేరాడు. ఇంటికెళ్లినా చెయ్యవలసిన పని కొండలా కనిపిస్తోందతనికి. మలుపు తిరుగుతుండగా ఆనందరావు జ్ఞాపకం వచ్చేడు. నడక వేగం పెంచి తిన్నగా రెండు వీధులవతలి ఆనందరావు ఇంటికి బయలుదేరేడు. గేటు తెరుచుకుని తలుపు తట్టేడు వరం. తలుపు దగ్గిరగా వేసుంది. రెండుసార్లు పిలిచినా జవాబు లేదు. తలుపు తోసుకుని ముందు గదిలోకి అడుగుపెట్టేడు వరం.

"ఎవరూ?"

ముందు గది చిన్నది. రెండు మరో రెండు గదులున్నాయి. ముందున్న ఎడంవేపు గదిలోంచి ఆనందం చెల్లెలునిర్మల అడిగింది.

"ఆనందరావు లేడా?"

"మీరా?... కూచోండి వస్తున్నా"

కూచోబోతూ గోడపక్కనున్న టేబిలు మీద పేపరు కోసం రెండడుగులు ముందుకేసి పక్క గదివేపు చూశాడు వరం. గదిలోపల ఫాను గాలి తెరని కదిలిస్తోంది. స్తంభించి పోయాడు వరం. అప్పుడే స్నానంచేసి వచ్చి బట్టలు వేసుకుంటోంది నిర్మల. సిగముడి, సన్నటి, నల్లటి ఒళ్లు, రెండు చేతులూ ఎత్తి తలమీంచి లంగావేసుకుంటోందామె. వరం గుండెషాక్‌లా కొట్టుకుంది.

నాలుగు రోజుల తర్వాత నిర్మల ఇంటి ముందునుంచుని కనిపించింది. నిండుగా బట్టలు వేసుకున్న ఆమెని చూడగానే విచిత్రం అనిపించింది వరానికి.

నల్లటి ఆమె నీడ అతనిలో చేరుకుని క్రమంగా అణురూపంలో ఎక్కడో ఇంకి పోయింది...

ఛిటుక్!

చేతిలో పుస్తకం జారిపోయింది. పేజీ తిప్పేడు వరం. క్రీగంట యువకుణ్ణి చూశాడు. ఎప్పుడు వెలిగించాడో దరిద్రపు సిగరెట్టు. ఆమెవేపే చూస్తున్నాడు. నోట్లో సిగరెట్ పెట్టుకుంటూ కొంచెం నవ్వినట్టనిపించింది. ఏ ఊరో? సంచీ లేదు, పెట్టే లేదు. ఊ... ఇటువంటి రకాలు అటువంటి రకాలతో ఏ ఊరు పడితే ఆ ఊరు పోతారు. తను చూడ్డం లేదనుకుని రహస్యంగా నవ్వుకుం టున్నారు. కచ్చితంగా వాడు దాంతో పోతాడు. దానికీ పెళ్లి అయినట్టు లేదు. అయినామాత్రం ఏముంది? పైట గాలికొదిలేసి ఒక్కత్తే రాత్రి బయలుదేరిందంటే ఆ రకవే.

ఛిటుక్.

ముప్పాతిక వక్షం కనిపిస్తోంది. ఛిటుక్! ఒళ్లో కదుల్తున్న ఆమె చెయ్యి అతని ఉనికిని ఎప్పుడో ఊడబెరికింది. పళ్లు గిట్టకరిచి లేచాడు. ముక్కు గట్టిగా మూసుకుని బాత్రూంలోకి వెళ్లాచ్చాడు. రైలు టకటక ఊగిపోతూ వేగం తగ్గుతోంది. పెట్టె తలుపులు రెండూ తెరిచే ఉన్నాయి. గుమ్మంలో నుంచుని బయటికి చూశాడు వరం. మొహానికి బలంగా గాలి తగిలింది. వరం కంట్లో చిన్న నలక పడింది. తల వెనక్కి తీసుకుని జేబురుమాలుతో కన్ను ఒత్తుకుంటూ వెనక్కి నడిచాడు.

ఆమె సీటు ఖాళీగా ఉంది. కంగారుగా అటూ ఇటూ చూశాడు వరం. యువకుడు యథా స్థానంలోనే ఉన్నాడు.కాస్త కుదుట పడి కూచుంటూ వరం పక్కభాగంలోకిచూశాడు. ఆమె పొడుగు బెంచీ చివర కిటికీ పక్కన కూచుంది. వెనక్కి ఆనుకుని కూచున్నాడు వరం. అకారణంగా ఆమె మీద కోపం వచ్చిందతనికి. ఏదో స్టేషన్లో ఆగి బయలుదేరింది రైలు. పెద్దగా ఆవలించాడు పక్కభాగంలో రైతు. పడుకున్నాడేమో రెండు కాళ్లూ బెంచీ దాటి కనిపిస్తున్నాయి. యువకుడు మళ్లీ సిగరెట్ వెలిగించాడు. క్షయరోగంతో కొద్ది దినాల్లో చావడం ఖాయం అనుకున్నాడు వరం. బయట చీకటి తడి కార్బన్ కాయితంలా ఉంది. యువకుడు లేచేడు. నోట్లో సిగరెట్‌తో ఓసారి వళ్లు విరుచుకుని వరాన్ని దాటి వెళ్లి కిటికీ దగ్గర నుంచున్నాడు. అమ్మ వేధవా! వరం గుండె వేగం పుంజుకుంది. వాచీ చూసుకుంటూ యువకుడు యథాలాపంగా ఆమె ఉన్నభాగంలోకి వెళ్లేడు. అంటే తను

ఉన్నా లేనట్టే లెక్క. వెనక్కి ఆనుకుని చెవులు రిక్కించి విన్నాడు వరం. నవ్వు వినిపించింది. అనుకున్నాడు వరం. మాటలు సరిగా వినిపంచడం లేదు. మెల్లిగా యువకుడు కూచున్నవేపు జరిగేడు వరం. మాటలు అస్పష్టంగా వినిపించాయి. వరానికి గొంతు తడారి దాహం అనిపించింది. స్థిరంగా అక్కడకూచోడం కష్టంగా ఉంది. ("గాడిద కొడుకులు") తనెక్కడ దిగాలో మర్చిపోయాడు వరం. రైలు గొడవలో పక్కనుంచి ఏవీ వినిపించడం లేదు. (తిరుగుబోతు). వరానికి కడుపులో కదలిక ఎక్కువైంది. మెల్లిగా లేచి ఆమె ఖాళీ చేసిన కిటికీపక్క సీట్లో పక్కకి తిరిగి కూచున్నాడు. జాగ్రత్తగా ముందుకి వంగి కాళ్లు ఎదురుగా తిప్పుకున్నాడు. ఏవీ కనిపించడం లేదు. వెనక్కి జరిగి నుంచుందామని లేవబోయాడు వరం. చెప్పుల కింద ఛటఛట శబ్దంచేస్తూ వేరుశనగ కుప్పలు విరిగేయి. ఒక్క అడుగులో వెళ్లి తన సీట్లో కూచున్నాడు వరం. వాళ్లకి తెలిసిపోయిందా? రైతు కాళ్ళు శవం కాళ్లలా నిశ్చలంగాపడి ఉన్నాయి.

అవతలి భాగం నిశ్శబ్దంగాఉంది. వరానికి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. అరచేతులు చెమ్మగిల్లాయి. క్షణం సేపు కళ్లు మూసుకున్నాడతను. సున్నటి నల్లనీడ కిటికీ పక్క నుంచీ దాటిపోయింది. చిన్న కుదుపుతో ఆగింది రైలు. వరం వెనకభాగం నుంచి గాజుల శబ్దం వినిపించింది. నవ్వు. యువకుడు వచ్చి ఓసారి వరాన్ని చూసి రైలు దిగి వెళ్లిపోయాడు. వరానికిమనసు కొంచెం తేలికపడింది. ఆమె వచ్చిమళ్లీ కిటికీ పక్కకూచుంది. జుట్టు చెదిరినట్టుంది. కాళ్లు రెండూ ఎదుటి సీటు మీద పెట్టి కూచుందామె. పరీక్షగా చూశాడామెని. గంట కొట్టేరు. చటుక్కున పక్క భాగంలో నిద్రపోతున్న రైతు లేచి కూచున్నాడు. సంచీతో లేస్తూ ఎవర్నీ ఉద్దేశించకుండా అడిగాడు -

"ఏ ఊరిది?"

"దిగాల్నా?" ఆమె చెప్పింది. సన్నటి గొంతు ("మీరా కూచోండి")

"నువ్వేదదాకా?"

"కామేపల్లిలే"

కామేపల్లి అంటే పిడుగురాళ్ల దాటిన తరువాత. రైలు కదలబోతుండగా రైతు కంగారుగాదిగిపోయాడు. రైలు కదిలింది.

వరం ఆమె వైపు చూశాడు. మొత్తం పెట్టెలో ఆమే,తనూ. ముఖం తుడుచుకున్నాడు వరం. ఆమె కళ్లకింద కాటుక బుగ్గకి అంటుకుంది. అతని చూపులు పడి కదిలిందామె. ఆమె వేపే చూస్తున్నాడు వరం. అతని కళ్లు వేడిగా ఉన్నాయి ఆమె కళ్లు నవ్వుతున్నాయి. కొంచెం నవ్వుతూ అడిగిందామె.

"ఏ వూరు బోవాలా?"

రైలు గిర్రున తిరుగుతోంది. గాలి చెవులోదూరి హోరుమంటోంది. వరం నుదుట స్వేదం కమ్మింది. గుటక మింగి, గొంతు పెగుల్చుకుని అన్నాడు వరం.

"కామేపల్లి"

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక

❖ ❖ ❖